

3 Innvandrerkonsulent i Oslo
Storbymenighet

8 Må se med nye øyne på eld-
stetjenesten

11 Tidemann Johansen æres-
borger i Ankang

(Illustrasjonsfoto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

Det fødes en sang når man blir sett og funnet av Gud. Vi blir funnet og finner Han. Da våkner også sangen i oss. Håpet er at vi kan være med å minne mennesker på hvem de er, og vekke opp det som Gud har lagt ned i hver enkelt. Og jeg tenker at det er noe av det kallet vi som kirke også har. Å lytte etter den tonen og melodien fra Gud, som han har lagt ned i hvert eneste menneske, den unike, originale og rene, skriver Ann-Christin Østerberg, pastor i Inspire kirken i Horten. Hun er en av Budbærerens nye skribenter.

Side 5

Frikirken og Visjon med ny nettside

Frikirkens hjemmeside er på lufta med ny design. Noen nye funksjoner er på plass, og Visjons hjemmesiden er blitt en integrert del av siden. Frikirkens mål for 2018-2023 står i særlig fokus på hjemmesiden. Ved å klikke på «Jesus i hverdagen», «Jesus til nye generasjoner» eller «Jesus til nye mennesker», vil man komme videre til mål

og ressurser. Disse sidene vil være under stadig utvikling. Til oversikten over Frikirkens menigheter er det stort sett eksteriørbilder, men ikke alle menigheter har kirkebygg. Det er derfor mulig også å bruke interiør- og møtebilder. - Finn eller knips gjerne et bilde fra din menighet som du vil være stolt av å ha på Frikirkens hjemmeside,

Ny kirkesal i Stavern

Stavern Frikirke er midt inne i en omfattende moderniserings- og ombyggingsprosess.

Påskedag tok menigheten i bruk ny og større kirkesal med plass til 200 personer. Salen har stor scene som gir mulighet for danseoppvisninger og dramatiseringer, godt lydanlegg og moderne lyssetting. Etter påske starter arbeidet med å gjøre den gamle kirkesalen om til kirkekaffesal/ungdomssal, og galleriet blir gjort om til grupperom. Ombyggingen omfatter også ny kontoravdeling, tekjølken og øvingsrom.

LYS Bakerst i kirkesalen er det en bønnekrok. Alle foto: Bjarne Lindbekk

FORNYELSE Fra familiegudstjenesten påskedag der nærmere 200 personer var til stede. «Altertavle» kommer på plass til høsten.

HVILE Veterinær Anne Hege Tajet var gjestetaler i Stavern Frikirke søndag 15. april. Bibelteksten var om den gode hyrde og sauene. Under hele talen holdt hun et to dager gammelt kopplam i armene. Lammet lå hele tiden rolig og tillitsfullt i armene hennes, en livsnær illustrasjon til bibelteksten. Det ble også en stille preken om å hvile i Guds armer.

Ny innvån i Oslo Storbymenighet

Mozhgan Rad er ansatt som innvandrerkonsulent i halv stilling i Oslo Storbymenighet, for å styrke menighetens flerkulturelle arbeid gjennom undervisning og sjelesorg.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Jeg håper å kunne bidra til at mine farsispråklige trosøsken blir disippelgjort og integrert i menigheten, slik at troen deres bevares. Mange konvertitter trenger hjelp til å få et sant og riktig gudsbilde. Vi har ofte en forestilling om en streng og straffende Gud, derfor er det viktig å løfte fram nåden vi er gitt gjennom Jesu offer, sier Mzhgan Rad, som opprinnelig er fra Iran. Selv har hun vært medlem av Oslo Storbymenighet i ti år. - Det er fantastisk å få være med i dette fellesskapet, det er som å være del av en stor familie. Folk er hjertelige med hverandre og viser ekte omsorg. Jeg har mistet min opprinnelige familie, men fikk en ny og større familie her i Norge, sier Rad.

TROSFASER

Rad er utdannet sjelesørger, og bruker mye tid på relasjonsbygging blant konvertitter som kommer til menigheten. - For noen er det vanskelig å snakke om personlige utfordringer. Da er det viktig å kjenne kulturen, og bruke god tid på å bygge tillit. Mange er veldig glade for å kunne snakke åpent om det de bærer på, forteller

hun. I sjelesorgsamtalene er hun opptatt av å kartlegge hvor vedkommende er i sin trosutvikling. - Jeg er helt avhengig av å bruke kunnskapen jeg har om trosfaser for å kunne hjelpe. Det hender at noen konvertitter blir borte og mister troen. Ikke bare i vår menighet, men generelt. Gud har gitt meg en spesiell omsorg og et hjerte for dette arbeidet.

UTFORDRINGER

Menighetens pastor Gunnar Johnsen bekrefter at det kan se ut som om flere faller fra troen. - Vi opplever å ha et ansvar for de vi døper. Menigheten har kun én ansatt pastor i seksti prosent stilling. En halv stilling ved siden av det, gir oss mulighet til å øke trykket på å følge opp de som er døpt inn i menigheten, og å styrke vårt flerkulturelle arbeid generelt, sier han.

Helt siden Oslo Storbymenighet ble etablert som en selvstendig menighet i 1994, har farsispråklige vært en del av fellesskapet. Dette ble forsterket i årene fra 1997 og utover da et farsispråklig fellesskap ble en del av menigheten. I årene 1999-2005 hadde menigheten en farsispråklig ansatt arbeider, som også var en av menighetens eldste. Det farsispråklige fellesskapet hadde egne gudstjenester og egne husfellesskap. - Fra høsten 2006 ble menighetens ordinære gudstjeneste og den farsispråklige gudstjenesten feiret parallelt med felles nattverd og kirkekaffe, forteller Johnsen. Høsten 2007 kom en konflikt rundt arbeidet i det farsispråklige fellesskapet til syne. Konflikten hadde sitt utspring i spørsmål knyttet til ledelse av menighetens farsispråklige arbeid, og kom også til å handle om hele forholdet mellom det farsispråklige fellesskapet og resten av menigheten. I oktober samme år bestemte en gruppe rundt lederskapet i det farsispråk-

Seminar for innvandrere på Visjon

oppfordrer web-administrator Inge Auberg ved Frikirkens hovedkontor. Dersom bildet er fra et møte eller en gudstjeneste, må det innhentes tillatelse fra eventuelle gjenkjennbare personer til at bildet brukes på nett. Bildene sendes inge.auberg@frikirken.no

Under årets Visjonsfestival i Stavern vil det bli tilbud om seminar med Discovery Bible Study (DBS) på engelsk, norsk, persisk og arabisk.

- Vi oppfordrer menighetene til å tenke på om dere kjenner noen som dere kan oppmuntre til å bli med på Visjon.

Frikirkens hovedkontor kommer til å dekke

noen av kostnadene for de av innvandrerne som trenger det mest, opplyser bistandskonsulent Ingjerd Grimstad Bandak. På fjorårets festival deltok flere innvandrere på tilrettelagte kurs i sjelesorg, og formiddagsmøtene i Stavernhallen ble tolket til arabisk og persisk.

drererkonsulent

Jobber med Jesusforståelse

Frikirkens innvandrerkonsulent Per Kristian, arbeider målrettet med å formidle for fremmedkulturelle hvem Jesus er. - Jeg var nylig med og arrangerte et kurs som handlet om hvordan vi presenterer evangeliet for mennesker som kommer fra en annen kulturell bakgrunn. Og ikke minst om hvordan vi kan invitere med oss søkende mennesker for å finne ut hvem Jesus er, forteller Per Kristian. Han er ansatt som innvandrerkonsulent på Frikirkens hovedkontor, og bruker bare fornavnet på trykk av sikkerhetshensyn. I likhet med Mozghan Rad i Storbymenigheten, er han opptatt av å finne måter å presentere Jesus på som er forståelig for våre nye landsmenn. - Det tverrkirkelige kurset ga en opplæring i Al-Massira (som betyr reisen), og sertifisering for bruk av verktøyet. Vi var førti deltakere, hvorav minst seks frikirkemenigheter var representert, forteller Per Kristian. Han håper at mange frikirkemenigheter vil ta verktøyet i bruk etter hvert. - Vi holder også på å oversette kursheftet "Come Follow Me", som brukes blant nye troende med muslimsk bakgrunn. Det kan være veldig aktuelt å bruke for menigheter som har nye troende, til opplæring generelt og til dåpsopplæring. Det finnes på arabisk, farsi, engelsk og snart på norsk. Slik det er i dag sitter jeg med den engelske versjonen, mens en farsitalende har sin versjon. Vi oversetter den nå til norsk, slik at det kan bli enda lettere å undervise nye troende, sier han. Per Kristian er også i gang med å utvikle et læringsnettverk for innvandrerarbeid, som han håper å igangsette til høsten. - Ellers er det hele tiden pågående asylsaker å forholde seg til, og saker der konvertitter får avslag. Noe som mange menigheter som har innvandrere kommer borti i større eller mindre grad.

lige fellesskapet seg for å starte et farsispråklig arbeid utenfor Oslo Storbymenighet. Ikke alle i det farsispråklige fellesskapet ble invitert med i det nye arbeidet. - Vi som sitter i ledelsen i Storbymenigheten har i ettertid snakket ut om det som skjedde med lederne i den iranske menigheten og vi har et avklart forhold til dem i dag, presiserer Johnsen.

KLAR VISJON

Splittelsen førte imidlertid til at mange farsispråklige meldte seg ut og forlot Storbymenigheten. - Det som skjedde gjorde sterke inntrykk også på oss som var igjen, sier Johnsen. - Vi gikk inn en prosess der vi stilte oss spørsmålet om vi i det hele tatt skulle gå videre som menighet. Vi samtalte om visjonen og grunnlaget for fellesskapet vårt. Høsten 2009 konkluderte vi med at vi skulle fortsette med å bygge menighet. Og at vi skulle gjøre det på vår måte, i troskap mot den visjon vi tror Gud har gitt

oss, og som var bakgrunnen for å starte Storbymenigheten for snart 30 år siden. I 2009 satte vi disse ordene på visjonen vår: Vi ønsker å være en menighet som tar Bibelens ord på alvor når det i Galaterne 3,28 står "Her er ikke jøde eller greker, her er ikke slave eller fri, her er ikke mann eller kvinne. Dere er alle én i Jesus Kristus".

FLERKULTURELL MENIGHET

Flere farsispråklige forble også i Storbymenigheten, etter konflikten. - De dannet stammen i vårt videre arbeid med å bygge en flerkulturell menighet med et vesentlig innslag av farsispråklige, sier Johnsen. - Visjonen vår hviler på ønsket om å være en flerkulturell menighet. Vi er ett fellesskap og vi skal bygge relasjoner på tvers av alt som ellers skiller oss, sier han. I 2013 startet menigheten opp arbeidet med bibelundervisning og samtaler på farsi og norsk. - Vi opplevde at flere iranere og afghanere jevnlig var med på

SAMARBEID Menigheten må stå sammen om arbeidet med integrering av konvertitter, sier Mozghan Rad (til høyre). Kvinnen til venstre er farsispråklig medlem av Storbymenigheten og ønsker ikke navnet sitt på trykk. I midten er eldste Else Marie Standal. (Foto: Privat).

gudstjenestene våre, og vi så at det i tillegg til menighetens ordinære virksomhet, var behov for mer bibelundervisning på farsi. Mange var ferske som kristne, noen var ikke døpt, men nysgjerrige på den kristne tro. Vi mente det var behov for en grunnleggende og sunn undervisning og forkynnelse, sier han. Ansettelsen av Mozghan Rad vil være til god hjelp for menigheten som fellesskap til å fornye og forbedre arbeidet med farsispråklige, påpeker Johnsen. - I tillegg vil hun være med og realisere menighetens visjon om å være en flerkulturell menighet.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Nyansert om eldstetjeneste

Den saken som skapte mest engasjement på synodemøtet, målt i lengden på talerlista, var saken om eldstetjeneste på åremål. Delegatene synes å være enig i anliggende fra Stavern, Brunlanes og Kristiansand, om at det er utfordrende å få mennesker til å si ja til å være i ledelse i menighet, i en eldstetjeneste. Representantene fra Brunlanes uttrykte fortvilelse over mangel på eldste. Men hva er løsningen, det var ikke delegatene enige om. Man ønsker ikke at åndeleg ledelse i menighet skal være som et alminnelig styreverv, men at det nettopp skal ha en helt spesiell karakter. Debattantenes synspunkter kunne man ikke sette i bås etter alder. Interessant nok hevdet et par av de yngste representantene, blant annet Aartun fra Kraftverket, at det ikke er løsningen å gjøre tjenesten om til en åremålsordning. Det lange perspektivet på tjenesten har ikke gjort det vanskeligere i Kraftverket å få folk til å si ja til eldstetjenesten.

Forslaget til vedtak, fra de tre menighetene fikk ikke flertall, men det er tydelig at utfordringen i deres anliggende var noe alle delte. Dermed kan vi forvente at saken dukker opp igjen på kommende synoder.

«Min målplan»

Vi håper du har fått med deg en målplanfolder som menighetene har fått tilsendt fra Hovedkontoret. Vi har laget plakater og foldere ut fra de 24 punktene som synoden vedtok at vi skal jobbe sammen om som kirke i de neste årene. Vi oppfordrer alle til å se på den, og be over den. Hva skal være mitt og vårt fokus av det som er lista opp? Ikke alle kan gjøre alt, men alle kan gjøre noe. Hovedsaken er at vi står sammen om oppdraget Gud har gitt til kirken.

BUDBÆREREN 1983

Vi trenger MF

I år er det 75 år siden Menighetsfakultetet ble opprettet. Vi tar ikke for hardt i når vi sier at MF skal ha mye av æren for at Den norske kirke og dens organisasjoner også i dag huser så meget av sann kristentro og sunt kristenliv. Hadde Sverige og Danmark også fått sitt MF for 75 år siden, ville ikke bibelfornekende teologi stått så sterkt i våre naboland som den gjør nå. Der man med kvasivitenskapelige argumenter vil løsrive presteutdannelsen fra menighetens tro, blir det lite vitenskap og enda mindre tro igjen. Frikirken har indirekte og direkte grunn til å takke for MF. Indirekte, for alle de bibeltro prester med MF-bakgrunn Frikirkens medlemmer – ikke minst våre skolebarn – har hørt forkynne Evangeliet i disse 75 år. Direkte, for de forholdsvis mange pastorer med MF-utdannelse som nå arbeider i Frikirken (...) Vi skulle ønske at MF bevisst forsøkte å bearbeide folks oppfatning av fakultetet, slik at man ikke lenger får høre MF omtalt som «Kirkens mørkeloft». Vi som har vår utdannelse fra MF vet hvor mye oppriktig og sann kristen tro og menneskelig og kristelig glede og varme som finnes blant MFs lærere og studenter. Det er på tide at folk flest får øynene opp for dette.

Jon Magne Lund, Bb nr 04

GUNNAR JOHNSEN

Til mann og kvinne skapte han dem

Høyres landsmøte vedtok nylig å åpne for eggdonasjon. Det vil si at et ubefruktet egg fra en kvinne, kan befruktes, settes inn i livmoren til en annen kvinne og bæres fram av henne. I utgangspunktet er hensikten å hjelpe barnløse par å få barn. Vedtaket åpner også for donasjon til enslige. Når vi vet at det lenge har vært tillatt med sæddonasjon i Norge, kan man komme i en situasjon der et par kan få sæden donert fra en mann og egget fra en kvinne. Barnet kan så bæres fram av kvinnen som ønsker barn.

Venstre har allerede vedtatt å åpne for altruistisk surrogati. Det betyr at et barn kan bæres fram i livmoren til en kvinne som ikke skal bli barnets juridiske mor. Altruistisk surrogati innebærer at kvinnen som bærer barnet fram ikke kan ta betalt for det.

Andre steder i verden tjener fattige kvinner penger på å være surrogatmor for rike par som ønsker barn, men ikke selv kan få det. Flere norske par, blant dem flere homofile par, har fått barn gjennom å bruke utenlandske surrogatmødre.

Moderne teknologi løsriver det å få barn fra parforholdet mellom mann og kvinne. Vi ser en utvikling der kombinasjonen av sæd og eggdonasjon både til enslige og par sammen med en stadig mer liberal politikk på området, gjør at snart kan nær sagt hvem som helst skaffe seg et barn. Dersom alle forslagene på Venstres landsmøte i vår skulle bli norsk lov, vil i prinsippet en enslig mann kunne skaffe seg barn gjennom eggdonasjon og surrogati.

På NRKs talkshow program Lindmo nylig sto den 27-årige partisten Sondre Justad fram som bifil. "Jeg har kjent på at jeg rommer mer, at kjærligheten er større. Jeg tror ikke det trenger å være da-

mer eller menn for min del. Kan hende går det bra med begge deler. At det bor noe mer der", sa han under intervjuet.

Justads bekjennelse på tv er et utrykk for en forståelse mange i dag har – at kjønn er en sosial konstruksjon. Tanken er at kjønn ikke er noe man er, men noe man blir. Spissformulert innebærer det at det er opp til den enkelte å velge å bli det kjønn man kjenner for å være. Ingenting ligger fast.

Oppe i alt dette kommer vi som kirke med en forståelse av kjønn, forholdet mellom mann og kvinne og en ekteskapsforståelse som er rotfestet i Bibelens skapelsesberetning og kan oppsummeres med versene i 1 Mosebok 1, 27 "Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem.", og i Mosebok 2, 24: "Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde fast ved sin kvinne, og de to skal være én kropp."

Kirkens påstand er at nei, kjønn er ikke noe man blir. Det er noen man er. Det er en mening bak skapelsen og bak det at vi er skapt som mann og kvinne.

Det er ikke lett å manøvrere og vite hva som er rett og galt i møte med det moderne synet på kjønn og med de muligheter moderne teknologi gir. Spørsmålet om kjønnsidentitet og om det å få barn er et følsomt område. Det angår våre innerste følelser og våre viktigste relasjoner. Det skal vi snakke skikkelig og respektfullt om også når vi er uenige og når vi er bekymret for andre folks valg. Men som kirke må vi aldri glemme hvilken Gud vi tror på og tilber. Vi må ikke glemme hvem som har skapt oss og hva han har skapt oss til.

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
Fast medarbeider fra kommunikasjonteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Å finne tonen

ANN-CHRISTIN ØSTERBERG

Det klimpres på gitaren og trampes i klaveret! Vi prøver forstå hverandre, finne ut av det med hverandre og med Gud. Vi nynner, skråler, hvisker, roper og synger så godt vi kan, i håp om at noen skal hører en slags melodi i våre famlende toner.

Det hender at det blir mye stemming i stedet.

«Språket er en luftgitar det er ikke så mye jeg får spilt blir ofte bare sittende og stemme»
(Håvard Rem)

Vi stemmer og vi øver. For å finne vår melodi, vår sang og for å finne en samklang med andre. For i det vi skal synges eller spille med flere enn oss selv, kreves det noe annet enn en uimotsagt arie i dusjen. Vi trenger å finne tonen sammen!

Den er heldig som har noen å stemmes opp mot og øve sammen med. En venn, en kollega, familie, en Gud. Det ligger arbeid i å bli stemt slik at vi faktisk kan begynne å spille i samme toneart, spille samstemt og flerstemt. Begynne å forstå hverandre, ja i det hele tatt klare å leve sammen. Håpet og ønske om å møte andre mennesker og finne en slags tilhørighet og samspill, gjør at vi prøver igjen og igjen. For en

gang i blant skjer det noe fantastisk. I et møte med en ukjent, i en samtale med en venn, i den klemmen, i sangen som plutselig berører og treffer i kirken. Vi konnekter. Vi finner tonen og hverandre! Forfatter og forkynner Liselotte Andersson sier i en av sine bøker at det fødes en sang når man blir sett og funnet av Gud.

”Å bli kalt er å bli funnet. Å trå inn i sitt navn og komme hjem til seg selv”.

Vi blir funnet og finner Han. Da våkner også sangen i oss.

«Sometimes it takes a long time to play like yourself» sa den kjente musikeren Miles Davis. Det kan ta tid, men det hjelper å ha en Gud som har holdt kammertonen lenge før jeg eller noen av oss begynte å lete eller lytte etter den. Et sagn forteller om et stamfolk som gav hvert nyfødt barn sin egen sang. Barnet vokste opp med denne sangen som ble sunget til det ved forskjellige anledninger i livet. Sangen ble dets identitet. Etterhvert som det tok egne valg og veier, var det også distanser som ble gått i feil retning. Da samlet flokken seg rundt personen begynte å synges denne sangen. I stedet for å irettesette eller forsøke å overtale personen til å endre veivalget, begynte de å synges. De sang sangen som minnet han på hvem han var. De sang han tilbake.

Sånn tenker jeg at kanskje Gud synger over oss også. Minner oss på hvem vi egentlig er. Hans barn. Og jeg tenker at det er noe av det kallet vi som tror på Han og vi som kirke også har. Å lytte etter den tonen og melodien fra Gud, som han har lagt ned i hvert eneste menneske, den unike, originale og rene. En lovsangsleder uttalte det slik:

«Hør Guds stemme og du vil finne din egen»

Håpet er at vi kan være med å minne mennesker på hvem de er, og vekke opp det som Gud har lagt ned i hver enkelt.

Det er så lett å distansere oss fra vårt eget hjerte, og lengsel. Lengselen etter å bli funnet og sett av Gud. Lengselen etter å finne hjem.

Høysangene skriver om at:

Vi som kirke har også kallet til å lytte etter den tonen og melodien fra Gud, som han har lagt ned i hvert eneste menneske, den unike, originale og rene.

”Sangens tid er inne”

”La meg få se deg, la meg få høre stemmen din!” (Høysangen 2.14)

Noen tør ikke å synges i det hele tatt av frykt for å ikke finne den rette tonen eller synges feil melodi. Andre synges i vei med den stemmen de har og satser på å finne melodien underveis. Under stemming og øving skapes det etterhvert også musikk og sang! Der håper jeg og tror på det mirakelet; at vi igjen og igjen skal finne tonen med og i hverandre og sammen med Gud! Så rens strupen og stem i!

Vi som kirke har også kallet til å lytte etter den tonen og melodien fra Gud, som han har lagt ned i hvert eneste menneske, den unike, originale og rene.

Fred

Sammen hadde de trodd at de skulle se verden forvandlet for sine øyne. At Jesus var Han de ventet på. Kanskje var han det, men bare på en annen måte enn de hadde trodd? Og nå var han død, og de var igjen. (...) Tomas gikk inn i salen, låste døra bak seg og så de skinnende ansiktene til alle dem som trodde de hadde sett Jesus. Det var nesten ikke til å holde ut (...) Da kom Jesus mens dørene var lukket. Han sto midt iblant dem og sa: «Fred være med dere».

Anne Mari Schiager Topland i Menighetsbladet for Arendal Frikirke

Vår

Det er vår! Enda en gang flommer lys over landet. Enda en gang vekkes til liv og vekst. Enda en gang får vi glimt av et forunderlig og uforståelig skaperverk. Skaperen må ha vært raus. Blomstenes skjønnhet og duft, fuglesang, dyrenes instinkt, alt henger sammen. Ørsmå elektroner og enorme kloder har sin plass. Midt i dette fantastiske skaperverket er mennesket, du og jeg, skapt i Guds bilde.

Randi Anvik i Menighetsbladet for Brunlanes Frikirke

Nåde

I vår tid står kampen om den objektive forsoningslæren. Ingen liker å snakke om synd, men uten å avsløre synden vil vi måtte leve med skammen og konsekvensene. Det er dette Gud ønsker å fri oss fra. Det er dette Jesus tok på seg på korset og døde for. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet (...) Dersom vi erkjenner og bekjenner vår synd vil Guds nåde rense oss, og vi blir nådige mennesker som gjør verden til et bedre sted å leve i.

Jon-Arne Frøyland på Hamar Frikirke sine nettsider

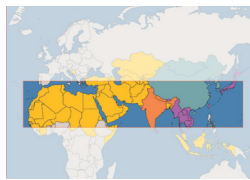

Gjensyn med Garness på Visjon

Tvillingsøstrene Ingelin Reigstad Norheim og Hildegunn Garnes Reigstad utgjør duoen «Garness», og de gleder seg til å spille utendørs i TUNET når de igjen gjester sommerens Visjonsfestival. - Vi er takknemlige for å få lov til å komme tilbake til Visjonsfestivalen i Stavern til sommeren, og vi kommer nok aldri til å glemme da vi

spilte på Visjon forrige gang. Søstrene var satt opp til å spille konsert fredag kveld da de sist gjestet festivalen fredag 22. juli i 2011. - Det var utrolig spesielt å skulle holde konsert rett etter å ha mottatt de første meldingene om grusomhetene som foregikk på Utøya og i Oslo sentrum. Vi visste jo ikke så mye på det tids-

Jeg har rett og du tar ikke feil

I mai feirer Israel storslått at det er 70 år siden opprettelsen av staten, og palestinerne markerer samtidig 70 år siden den store katastrofen for deres folk. I Frikirken jobber vi med partnere på begge sider av denne konflikten og har derfor valgt å forholde oss til de ulike narrativene disse folkene har av det som skjedde i 1948.

Vårt oppdrag er å spre evangeliet til alle folkeslag, inkludert jøder, palestinere og alle andre som enda ikke har hørt. Derfor er det viktig for oss å vise respekt for begge folkene, lytte til dem, og prøve å forstå hvorfor de tenker og føler som de gjør. Historie og tilhørighet til en folkegruppe er essensielle elementer i identitet, og det er derfor noe vi må respektere og forstå hvis vi genuint ønsker å velsigne dem og vise dem Guds kjærlighet.

I påsken hadde vi del 2 av denne runden med BridgeBuilders. Det gjør noe med oss alle når vi får bygge relasjoner på tvers av konfliktlinjer. Vi oppdager at den andre også er et helt vanlig menneske som deg og meg, med sine talenter, ønsker og drømmer. Og når vi kommer tettere på, ser vi at de merkelappene vi kanskje har satt på den andre, enten ikke passer eller at det i alle fall er så mye mer til den personen. Denne BridgeBuilders gjengen var preget av at de turte å ta de tøffe samtaler. De var ikke redde for å sette fingeren på hva de mente at de opplevde av urettferdighet. Men de klarte å møte hverandre med stor respekt på tvers av de ulike oppfatningene, også teologisk. Det er beundringsverdig. På den måten klarte de å bygge dype, gode relasjoner uten å føle at de måtte gå på kompromiss med seg selv. For det er ikke et problem at man ser helt ulikt på teologi og historie, så lenge vi kan klare å møte hverandre med dyp respekt og som en søster og bror fordi vi er enige om hva Jesus gjorde for oss alle på korset. Jeg skulle ønske at vi kunne se mer av den rausheten også her i Norge - når vi snakker om Midtøstenkonflikten. Under en forelesning med Elisabeth Levy i Jerusalem, fikk vi høre følgende sitat: 'Jeg har rett og du tar ikke feil'.

Vi må prøve å se det større bildet, og se at Midtøstenkonflikten ikke er svart - hvitt, men den har uendelig mange fasetter. Midt oppi dette får vi være i kontakt med Jesusetterfølgere på begge sider. Vi er heldige!

Jeg avslutter dette lille innlegget med et sitat av en av deltakerne i Bridgebuilders. Han heter Jason Silverman og omtaler seg selv som sionist. Dette er fra et innlegg han hadde på trykk i The Times of Israel, 11.april 2018:

'Vi må anerkjenne en felles menneskeslekt og kritisere når det er nødvendig. Det er avgjørende at vi er i stand til å se utover våre ideologiske kjeppheter, fordi de andres lidelser kommer i veien for våre interesser, slik som våre lidelser kommer i veien for deres interesser. Lidelse leder til fortvilelse og vil gjøre at volden fortsetter'.

Vi kan ha sterke meninger om hvem som har rett og galt - også begrunnet ut ifra teologi - men vi utfordres til å løfte blikket og bry oss om hverandres lidelser i stedet for å bidra til å legitimere noens smerte. Så lenge en part lider, vil alle lide under det. Når man er i samme båt, vil begge vinne på at den andre har det bra.

Ingjerd Grimstad Bandak

Med JESUS

Før påske var jeg så heldig å få være med som reiseleder på Plussreiser og Erling Rimehaug sin pilegrimstur fra Kaper-naum til Jerusalem, via de palestinske områdene. Gjennom Galilea, Samaria og Judea. Det ble en fantastisk vandring, men også annerledes enn forventet. De bibelske historiene kommer nærmere. Stedsnavn som tidligere var fjerne, og som satt langt bak i hjernebarken blir nå knyttet til kjente hendelser. Gilboa for eksempel, husker du hva som hendte der? I slaget på Gilboafjellet mistet David sin beste venn og sin største fiende; Jonatan og Saul. Han sørget stort over begge. Eller Mores terebintelund? I nærheten er fjellet der Abraham fikk åpenbaring av Gud over det landet Han ville gi ham i eie. Like ovenfor Nablus. Herfra kan man på en klar dag se helt til Middelhavet. Ser du for deg Salem, sletten nedenfor Garisim, der Abraham møtte den mystiske kongen og presten som velsignet ham? Det gjør noe å kunne knytte stedsnavn til landskap. Og slik kunne jeg hentet fram mange bibelske navn som tidligere ikke har gitt noen assosiasjoner i form av et landskap. Begrepet fjell blir for så vidt også veldig tøyelig for en sunnmøring ...

I tillegg var vi selvsagt på alle de andre kjente plassene der kirker har blitt reist som et minnesmerke. Bebudelseskirken i Nasaret, Jakobs brønn i Nablus og så videre. Og i Nablus, eller Sikem/ Shekem som er det bibelske navnet, bor det fortsatt 250 samaritanere på Garisim. De hevder å være det ekte gudsfolket for de kan vise til en stamtavle av yppersteprester fra Levi's ætt helt tilbake til stamfaren. De har dessuten tatt vare på «the mother of all tongue»; gammelhebraisk, hevder de. De bibelske fortellingene og hendelser blir enda mer nærværende, får ansikt, og historier i nåtid. Det tar jeg med meg.

Men, det var ikke bare en vandring i det bibelske landskapet, men i like stor grad en vandring i et politisk og uforsonlig område. Fra Jesu «hovedkvarter» i Kapernaum gjennom Nasaret, Jenin, Nablus, Jeriko og til slutt Jerusalem, for å nevne de større byene, vandret vi i personlige historier like mye som på historisk grunn. Jødernes kamp om å komme tilbake til og ta i eie Abrahams, Isaks og Jakobs løfteland. Palestinernes fortvilte kamp om retten til også å høre til i det Hellege Land. Kompleksiteten forsterkes og enkle fiendebilder på begge sider smuldrer når vi møter et mangfold av mennesker og mennesketyper på begge sider; Den sekulære jøden, «bosetteren» som bare har bygd og bor på Vestbredden uten å være noen aktivist, den ultraortodokse, den kristne palestineren, den muslimske flyktingen med lengsel til Haifa og hjemstedet de ble fordrevet fra, den sekulære kommunistiske muslimen, den moderate muslimen som bare ønsker jobb, inntekt og en framtid for sin familie, den overgitte muslimen som er varm og vennlig og ikke farlig ... Alle stereotype forestillinger av dette landet, og folket som bor der, knuses i nærbildene.

En slites mellom en kjærlighet til Israel og det jødiske folket, og de gjestfrie palestinere, både muslimer og kristne, som også har drømmer og lengsler som knytter seg til håp om en bedre fremtid. Overalt hvor vi kom i de palestinske områdene ropes det «You are Welcome!» I flere landsbyer blir vi «utsatt» for gjestfrihet gjennom spontant å bli servert

punktet, men alle kjente på uro og bekymring. Vi fikk likevel fred for å holde konserten, og følte det ble en fin stund sammen med alle som hadde møtt fram. Det var naturlig å sette av litt tid i konserten til å be for situasjonen og for alle involverte, sier søstrene til Budbæreren. - Denne gangen satser vi på en

litt lystigere stemning, og ser fram til å spille utendørs i Tunet. Vi ser for oss sol, sommer, masse folk, løs og ledig atmosfære og masse musikkglede. På programmet har vi låter fra vårt nyeste album, "Canyons and Mountains", med låter som favner livets opp- og nedturer. Sentrale tema er selvbilde, relasjo-

ner, tro, tvil og Guds uendelige kjærlighet. Vi vil også spille en del salmer og bedehussanger som vi er glade i, fremført med Garness-tvist.

Les mer om **Visjon på frikirken.no/visjon**

Opp til Jerusalem

kaffe, te og annen drikke. Det er herlig i solsteiken. En slik gjestfrihet gjør noe med oss ... Samtidig som vi møter historier på denne siden, som ikke harmonerer eller er kompatibel med virkeligheten. Å være flyktning i 3. generasjon virker litt underlig. Det er mer en identitet, enn en realitet. Forventningen om å komme tilbake til Haifa, Tel Aviv eller hvor som helst i de Israelske områdene gjør det hele så utrolig fastlåst. Oslo - avtalen er en forbannelse, ifølge vår muslimske guide. Bli etter sigende undergravd og kompromittert av israelske myndigheter. Sies det. I tillegg til at de palestinske myndighetene er utrolig korrupt og en stor ulykke for sitt eget folk. Sier den samme guide, og venn, Nedal.

«Se vi går opp til Jerusalem», sa

VANDRING fra Kapernaum til Jerusalem.

Jesus ved påsketider. Han gikk antagelig på samme vei, gjennom Wadi Qelt, også kalt Dødskyggens dal fra Davids Salme 23. Vandringen hans opp til Jerusalem var en vandring mot forsoning. Til å gi oss forsoning, ved sin død på korset. Jeg håper, og ber, om at Jesus fortsatt går på disse veiene, gjennom disse landsbyene, nå som den gang. For å forsonne mennesker. Vi er hans føtter og hender. Og bønnens vinger tar oss over hele verden, også til det Hellige Land. La oss be om forsoning mellom mennesker og Gud, i forsoningens høytid, påsken.

Jan Løkkeborg

Wadi Qelt

Utfordringer ved rekruttering til eldstetjenesten

Stavern, Brunlanes og Kristiansand frikirker er bekymret for rekrutteringen til eldstetjenesten, deres forslag om tjeneste på åremål ble nedstemt under synodemøtet i fjor høst. Det er uenighet om løsningen for å få flere eldste. Synodestyret vil imidlertid arbeide videre med problemstillingen i tiden som kommer. Et fokus er å legge til rette for flere eldste under 40 år.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Frikirkens måldokument for 2018-2023 er det et uttalt mål at 40 prosent av lederne i menighetene er under 40 år, og menighetene etterspør særlig flere unge til eldstetjeneste. Men rekrutteringen er ikke nødvendigvis enkel. - Vi har i en årrekke prøvd å få noen inn hos oss, men opplever det veldig vanskelig. Når vi ser oss tilbake, stiller jeg meg spørsmålet om det er noe ved vår oppbygning som gjør at det er vanskelig for noen å gå inn i denne tjenesten, sier pastor i Brunlanes Frikirke Arne Hersdal. - Stiller vi for strenge krav? Tenker de selv at de ikke er kompetente? Jeg har ikke vokst opp i Frikirken selv, men hører historier fra fortiden om da de eldste satt mange og mørkkledde oppe på podiet under nattverden. Det gir kanskje et litt skremmende bilde, sier han. Når det er snakk om en varig tjeneste, opplever han at en per-

son på 30-40 år nok kan kvie seg for å gå inn i noe som man vet begynnelsen på, men ikke slutten. - Det kan være mange grunner til å ikke ville gå inn i en tjeneste som man ikke vet når ender. Hvis vi går en generasjon tilbake, så fikk vi gjerne en gullklokke etter lang og tro tjeneste. Nå blir man snarere mistenkeliggjort, og folk lurert på om man mangler visjoner for å komme seg videre hvis man blir værende i samme jobb i flere tiår, sier han.

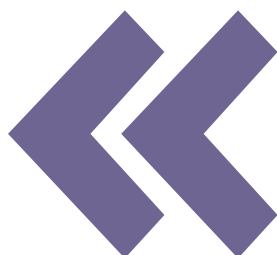
VARIG TJENESTE

- Etter hva jeg er blitt fortalt er det enkelte menigheter som formelt kaller sine eldste inn i en varig tjeneste, men som gjør muntlige avtaler om at det gjelder for en periode. Slik forholder de seg til bokstaven i våre retningslinjer, men jeg tenker at da kaller de reelt til eldstetjeneste på åremål. Jeg har ikke store innvendinger til en slik praksis, men skulle gjerne sett at åremålstjeneste kunne være en åpen måte å kalle eldste til, som kunne ha plass i våre retningslinjer, sier Hersdal. - Mange vil protestere mot eldste på åremål, for dette strider mot Frikirkens historie og struktur. Med egen bakgrunn fra Indremisjon og Normisjon, sammenligner jeg oss med styrene som er satt til å forvalte arbeidet der, og de sitter på åremål. Jeg ser riktignok at det er sider ved eldstetjenesten som skiller seg fra annet organisasjons- og forsamlingsarbeid, men i det daglige arbeidet i eldsterådet er det svært mange av de samme oppgavene som tar tiden, og som gjør sammenligningen naturlig.

For øvrig synes jeg det er et tankekors at Frikirkens øverste leder er valgt på åremål med begrensning, mens en eldste blir valgt til han er pensjonist eller selv velger å gå av. Jeg opplever at dette med varig tjeneste, for mange, har vært en barriere for å gå inn i eldstetjenesten.

MÅ GÅ BREDERE UT

Hersdal har inntrykk av at det handler noe om det med å forplikte seg, både i menigheten og i samfunnet for øvrig. - Det er jo både positivt og negativt at vi er mer engasjert på flere plan enn før, i lokalmiljøet, FAU og idrettslaget. At vi spres på flere områder. Ut ifra sin egen bakgrunn og sine opplevelser prøver han å være tydelig om hva dagens eldstetjeneste innebærer, samtidig som hver enkelt har sine tanker og sine opplevelser av dette. - Vi må ikke komme i fare for å gjøre det for lett-vint heller. Det ligger jo et ansvar og en forpliktelse i tjenesten. Man står mer ansvarlig for menighetens lære og arbeid, og man blir et av menighetens ansikter utad, påpeker han. I Brunlanes er det dårlig med utdanningstilbud etter videregående, så de aller fleste reiser bort og kommer kanskje først tilbake når de skal etablere seg. - I en etableringsfase er det mange ting som krever tid og man er nødvendigvis ikke så disponibel for menighetsarbeid, i hvert fall ikke for eldstetjeneste. De unge har mange oppgaver i sitt hjemmemiljø, så de er kanskje ikke så trofaste i gudstjenesten og derfor går de kanskje også under radaren, sier Hersdal. - På mange måter kjennes det naturlig å

Noen menigheter praktiserer jo dette med åremål delvis, men det bør formaliseres på en god måte.

Illustrasjonsfoto fra Vågsbygd Frikirke da Bjørg Rødland ble ordinert til eldste.

forespørre til eldstetjeneste blant de som er aktive i menigheten, men kanskje vi burde være flinkere til å se etter og spørre også dem som av ulike grunner ikke har engasjert seg like sterkt.

REALITETSORIENTERING

- Jeg har tenkt en del på dette, sier pastor i Stavern Frikirke, Ane Gunhild A. Sveen. - Det ene er dette med varig tjeneste. Det blir fort litt sånn at man har lyst til å beklage at folk er lite dedikerte. Men hva er årsaken til den manglende forpliktelsen? Sveen mener at det ikke nødvendigvis handler om mangel på forpliktelse, men at det mer er en realitetsorientering.

- I dag jobber gjerne begge ektefeller utenfor hjemmet. Tid er en viktig faktor, og mange er redde for at et for stort engasjement i menigheten vil gå ut over tiden med barna. En del har dårlige erfaringer med at foreldrene deres prioriterte menigheten over dem, og dette er det en større bevissthet på i dag at ikke er riktig, sier hun. - Det andre jeg tenker, er at mye tid går bort på andre arenaer. Vi er fotballtrenere og håndballtrenere, og dette er også viktige arenaer som kristne. Det er ikke nødvendigvis negativt å tenke at man ikke kan for-

plikte seg til en fast tjeneste varig fordi man kanskje ser det som en viktig oppgave som kristen å være synlig på andre arenaer i perioder i livet. Også er man kanskje redd for å gå inn i noe man ikke vet helt hva innebærer. Man fant ut at man ikke egnet seg, og det er et veldig stort ansvar. Det å bli ordinert, kan være litt voldsomt. Dessuten tror jeg at i mange menigheter er forbildene eldre menn. Det å være eldste er å være «sånn som han; mannen på 60 år». Da kan det være vanskelig å se seg selv i en slik rolle, sier Sveen.

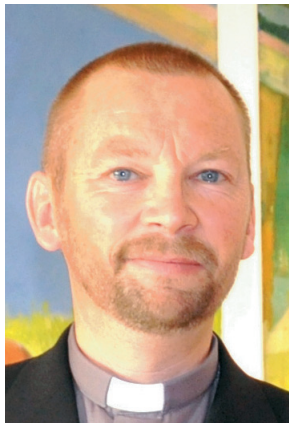
INGEN AUTOMATIKK

- Vi må erkjenne at det er vanskelig å få folk til å ønske seg inn i eldsterådet. Og det er problematisk at det ligger føringer for at man skal være der til pensjonsalder. Ikke bare på grunn av rekrutteringen, men det er ikke gitt at man egner seg til eldstetjeneste livet ut. Det ligger ingen automatikk i det. For eksempel, hvis man går inn i eldsterådet som 30-åring og menigheten eller en selv opplever at man ikke egner seg 30 år etter, så er det likevel en forventning om at man blir sittende til man er 67 og menigheten må ha en veldig god grunn til å avslutte vedkommendes eldsterådsverv, påpeker Sveen. - Det

Ane Gunhild A. Sveen

blir ingen naturlige utskiftninger underveis. Man må kanskje vente til alle er fylt 67, før det kan komme inn nye. Dette er kanskje ikke en veldig gunstig måte å gjøre det på, og det gjenspeiler kanskje ikke menigheten heller. Det er selvfølgelig mulig å gå ut av eldsterådet tidligere enn ved 67 år, men hadde man hatt åremålsperioder hadde det vært lettere å gå ut med «hodet hevet» etter sin(e) periode(r), i stedet for med unnskyldninger, forklaringer og spekulasjoner. Noen menigheter praktiserer jo dette med åremål delvis, men det bør formaliseres på en god måte.

Arne Hersdal

Det er lite gunstig at det foregår slik uten at det er formalisert. Jeg må presisere at jeg ikke har dårlig erfaring fra Stavern menighet rundt dette, de er alle gode eldste som ikke sitter og tviholder på sine plasser. Men jeg ser at det potensielt kan bli et problem. Vi trenger også flere unge inn i eldsterådet.

EVALUERINGS-PUNKTER

- Det ligger en utfordring i både å understreke at man ønsker forpliktelse over tid, og samtidig gjøre utgangen av tjenesten litt lettere. Vi vil jo ha de som er dedikerte og som har hjertet sitt der. I forslaget vårt til Synoden 2017 (der Stavern, Brunlanes og Kristiansand frikirker ønsket å gi den lokale menighet mulighet til å sette en åremålsperiode på fire år for eldste, der det normale ville være gjenvalg, blant annet for å lettere kunne rekruttere og ivareta eldste, red.anm.) sa vi noe om at hvert fjerde-femte år kunne man hatt en evaluering, en samtale og en vurdering. At det kunne være noen evalueringpunkter. Som vi også var inne på under synodemøtet, er det mange funksjoner i eldsterådet som skal fungere, sier hun. - Man skal være god til å styre, kunne lede, være visjonær, og kunne teologien. Det stiller høye krav til samme gruppe mennesker. I stedet for å gå rett inn i varig tjeneste som eldste, kan utvidet eldsteråd være en fin måte å prøve seg på. Det er ikke så lett å vite om man eger seg før man sitter der, verken for menigheten eller den det gjelder, påpeker hun. Sveen er opp-tatt av å delegere og finne rette person til rette oppgaver. - Vi må gi folk tid til å vokse inn i nye oppgaver, og rom for å prøve og feile. Samtidig er

Iselin Aartun

det en utfordring når man også ønsker «kvalitet». Derfor har vi for eksempel hatt fokus på å være tett på den som leder gudstjenesten, og vi er bevisst på at man kan være to som er sammen om det når det er nye som prøver seg.

INGEN UTLØPSDATO

Iselin Aartun fra menigheten Kraftverket i Oslo har vært utsending til synoden to ganger, og hun tror at mange synes det kan være «skummelt» og oppleves som et stort valg å skulle si ja til eldstetjeneste på livstid. - Det kan handle både om prioritering av tid i en hektisk hverdag, men også følelsen av å sitte med et stort ansvar for menigheten, sier hun. - Noen vil nok føle at kriteriet om livslang ordinasjon er et høyt krav å stille. I Kraftverket har det likevel ikke vært et problem å rekruttere eldstekandidater. Det er en stor tillitserklæring å bli kalt til en slik tjeneste, og jeg tror det er en fin ting å gå inn i en slik hyrdefunksjon uten en utløpsdato, sier hun, og utdyper: - Det er litt av den samme tanken som ved en ekteskapsinngåelse: «Dette satser jeg på, selv om jeg ikke vet hva fremtiden vil bringe. Dette investerer jeg i, i uoverskuelig framtid». Det gir et eierskap og en tilhørighet som er mye sterkere enn et styreverv for en begrenset periode.

PRAGMATISK TILNÆRMING

Når Kraftverket har kalt nye eldstekandidater, blir de spurt om de regner med å bli værende i minst fem år. - Vi er sånn sett pragmatiske i forhold til livslang ordinasjon, og det tenker jeg må være helt greit, særlig med unge medlemmer i en storby. Vi tror imidlertid at sjansen for å bli væ-

rende i mer enn fem år er større ved en ubegrenset ordinasjon, enn ved åremål. Det skal kanskje mindre til for å bli værende enn for å stille til gjenvalg, spør hun retorisk. Aartun er svært glad for at kvinner kan ordineres til eldstetjeneste i Frikirken, og mener det er synd dersom kirkesamfunnet går glipp av gode eldstekandidater fordi de ekskluderes på grunn av kjønn eller seksuell legning. - Når eldsterådet kaller nye til tjeneste, er det viktig at det blir en klok og sunn sammensetning av ulike mennesker med ulike styrker. Det er ønskelig med et bredt spekter av alder, kjønn og bakgrunn, understreker hun. - I løpet av livet kan mennesker havne i ulike livssituasjoner som gjør en mer eller mindre i stand til å utføre eldstetjenesten på en god måte. Slik vi i Kraftverket har tolket retningslinjene for eldsteordningen, er det anledning til å søke permisjon eller «pause» hvis livssituasjonen tilsier det, og det er også mulig å gå ut av tjenesten, selv om en forblir ordinert. - Jeg opplever at eldsteordningen gir rom for en viss fleksibilitet og tilpasning. Om noen i eldsterådet ikke utfører sine oppgaver på en måte som er til gode for menigheten, kan det være uheldig. Da er det viktig med dialog og støtte fra for eksempel tilsynsmyndighet for å finne løsninger. Aartun mener at det er behov for å holde høyt fokus på ledertrening og utrustning av unge ledere. - Jeg tror det er sunt og viktig å ha fokus på nådegaver, og samtidig tenke framover. Vi må ikke «sitte på gjerdet» helt til alle i eldsterådet nærmer seg pensjonsalder. En pragmatisk tilnærming kan derfor være veien å gå, heller enn en åremålsordning, sier hun.

I Kraftverket har det ikke vært et problem å rekruttere eldstekandidater. Det er en stor tillitserklæring å bli kalt til en slik tjeneste,

Vil jobbe videre med saken

Synodestyret vil fortsette arbeidet for å finne ordninger for eldstetjenesten som kirkesamfunnet er tjent med, sier synodeformann Jarle Skullerud.

- Det var en nyttig og spennende debatt om denne saken på synodemøtet i november. Her kom det frem flere momenter som synodestyret vil ta med i videre arbeid med

denne saken frem mot neste synodemøte, sier Skullerud. Han sier han ser verdien av en livslang tjeneste, og tror det er viktig å fastholde en ordning der det er de lokale lederne som utgjør det langsiktige, åndelige lederskapet. - Samtidig ser jeg fortsatt behovet for å finne en ordning som gjør det enklere å rekruttere de rette menneskene til en eldstetjeneste. For meg handler dette ikke om å senke lista for å bli ordinert til eldstetjeneste, men om å finne frem til ordninger som vårt kirkesamfunn er tjent med i årene som kommer. Dette vil synodestyret arbeide videre med, slik synoden ba oss om, sier han. - Argumentet om at syno-

deformannen har begrenset tjenestetid er ikke relevant i denne diskusjonen, slik jeg ser det. Du må allerede være ordinert i en vedvarende tjeneste for å bli valgt som synodeformann. Denne begrensningen er der for å sikre nødvendig utskiftning i ledelsen av kirkesamfunnet, påpeker Skullerud. Nestformann i synodestyret, Anne Mari Schiager Topland, legger til at Frikirken har en ordning for eldstetjeneste som en «vedvarende tjeneste», altså med et langsiktig fokus. Ikke livslangt, ei heller på åremål. - Ordningen vi har åpner opp for å evaluere og av ulike grunner velge å gå ut av tjenesten, sier Schiager Topland.

1.påskedag i Anhang ble 27 stykker ble døpt! Her ser vi dåpskandidatene som framsier trosbekjennelsen.

Barna i Anhang 1.påskedag

Johan Tidemann Johansen utnevnt til æresborger av Anhang

Familien Johansen har relasjoner til Anhang i fire slektsledd. Det har hatt stor betydning både for kirkene i distriktet og for byen. Johan har hatt nærmere 70 turer til Kina siden 80-tallet, og det har nærret de gode relasjonene og åpnet dører for menighetene lokalt og regionalt. Han er som en mentor for flere pastorer og kirkeledere. Tidligere har Johan blitt utnevnt til ambassadør for kulturutveksling i Anhang. Nå påsken ble han utnevnt og feiret som æresborger av Anhang.

Han ankom Anhang skjærtorsdag sammen med et reisefølge i regi av Silkeveien. Ved bygrensen til Anhang ble han møtt med store blomsteroppsatser fra kirkeledelse, politisk-, kulturell- og religiøs ledelse i Anhang. Feiringen av Johan som æresborger og feiringen av Anhang kirkes 100-årsjubileet var i gang. Fra dette øyeblikket og til vi forlot Anhang tre dager seinere, ble vi fotfulgt av fotografer med kameraer og filmkameraer. Hotellet hadde stort banner over hele framsiden der pastor Johansen ble ønsket velkommen og gratulert som æresborger. Liknende bannere møtte vi siden på utsiden av alle kirkene vi besøkte i distriktet, på en av bussene og også på et stort restaurantområde.

Utnenningen ble holdt på bymuseet. Lederen for museet takket Johan for hans vedvarende kjærlighet til landet, og han takket alle misjonærene som hadde gitt av sin tid; «må vårt vennskap vedvare og vokse». Etter utnevnelsen og taler til og av Johan, overrakte jeg på vegne av Frikirken museet og byarkivet de historiske skjøtene til eiendommene Frikirken kjøpte de 31 årene vi var i Kina, og mappen med 120-130 år gamle brev og kvitteringer fra China Inland Mission.

Etter utnevnelsen var det omvisning på museet der reisefølget på 40 fra Norge fikk se filmen som er laget på bakgrunn

HISTORISK Johan Tidemann Johansen utnevnes til æresborger av Anhang. (Foto: Ole-Bjørn Haugaasen)

av Frikirkens gamle filmruller, så utstillingen av misjonærenes eiendeler og bilder fra 1920-40 årene. Nåværende og tidligere ordførere og partileder i Anhang holdt middag en kveld for Johan med familie, og staben i den religiøse etaten med leder Qiu, inviterte til middag en annen kveld. Måltidsfelleskap og relasjoner bygd over tid er svært viktig i Østen, og som Frikirkens representant på reisen fikk jeg ta del i disse relasjonene på grunn av Johan, Kari og datteren Nora Margaret Gimses langsiktige arbeid. Forbindelsene Johan har, åpnet også veien for reisefølget vårt inn i til menigheter i områder der knapt noen utlending har vært siden Kina ble stengt, og som kirkeledelsen ikke hadde besøkt før nå.

Frikirken er takknemlig for den lange og tro tjenesten Johan og hans familie har og har hatt for det kinesiske folket, og takker Gud for hvordan han har velsignet kirken i Anhang og omegn på denne måten.

**På vegne av synodestyret,
Anne Mari Schiager Topland**

Kirken i Lyguan. Dette var virkelig «den ytterste nøg- ne ø» for kineserne som var med oss. To timer med buss og tre timer med båt nedover Han-elva – den elva som misjonærene kom oppstrøms.

To generasjoner misjonæ- rer sammen med hovedle- der i Henkou. Myndighe- tene har satt foten ned for kirkebygget her, fordi det er gammelt og falleferdig, så her er planene klare for ny kirke i bakgården.

100 års jubileum feiret i Angkang, Kina

«Kongers konge, herrers Herre, ære! Hallelujah!» lød lovsangen fra menighetskoret i Ankang 1.påskedag. Koret under ledelse av pastor Sun sang videre om at Gud nå blir æret i midtens rike av de 56 stammer med gyllen hud. Nestleder i Shaanxi kristne råd, Wei Lemin talte om at Jesus lever, og vitnesbyrdet er den tomme graven, kir- kens historie og ditt og mitt vitnesbyrd gjennom ånden som lever i oss vitner om at Jesus lever. Og at dette vitnes- byrdet skal vi dele i hverdagen og også bringe tilbake til Norge.

For hundre år siden dro Frikirkens første utsending, Ole Anton Sommer- nes til den kinesiske innlandsbyen Ang- kang i Shaanxi-provinsen. I dette dis- triktet fikk Frikirken arbeide til alle misjonærer ble kastet ut av Kina i 1949 på grunn av kulturrevolusjonen. Kirken i Kina vokste fram gjennom svært vanskelige kår, og nå i påsken da vi fikk feire 100-årsjubileet med to gudstjenes- ter og en fest i Ankang kirke, var kirken fylt til randen i flere etasjer. 27 unge og voksne ble døpt, nattverdsbrødet og vinen ble båret opp og ned i alle eta- sjer, slik at de som fikk gudstjenesten overført på skjermer også fikk delta i nattverdsfellesskapet.

Johan Tidemann Johansen delte fortellinger og bilder fra misjonshisto- rien, og hovedpastor Tsuei og medar- beiderne lot oss få et innblikk i menig- hetens nåværende arbeid gjennom barnas dans, ungdommenes drama og dans og menighetskoret oppvisning, sang og dans. Reisefølget fra Norge sang «Deg være ære!» og jeg hilste menigheten fra Frikirken ved å se kort på historien; misjonens tid (1918- 1949) og den forfulgte kirke (1949+), takke for alt vi hadde fått se av menig- hetens nåværende trosliv, og utfordret den enkelte til å være med å skrive neste kapittel i Ankang menighets his- torie i hjem, relasjoner, samfunn og kir- ke.

Ankang kirke og de omliggende små menighetene Frikirken har hatt relasjo- ner til siden misjonens tid, er våre søs- terkirker. Dette fikk vi erfare på en sterk måte: Da vi 1. påskedag skulle be- tale for tre døgn opphold, mat og lo- kale reiser, fikk vi beskjed om at det var allerede betalt. Ankang menighet had- de betalt. Vi var deres kjære gjester, deres gode, gamle venner. Frikirken hadde gitt dem evangeliet, hadde fulgt dem opp gjennom utallige besøk og gaver, og nå ville de gi noe tilbake. Vi

SANG Kongers konge, herrers Herre, ære! Hallelujah!» lød lovsangen fra menighet- skoret i Ankang 1. påskedag.

fikk ikke omgjort dette, og tok imot de- res kjærlige generøsitet. Vi lot vår an- del da i stedet gå til evangeliseringsar- beid i provinsen, før vi dro hjemover.

Kina går inn i en tid som kan medføre større usikkerhet og vanskeligheter for religiøse grupper etter det vi forstår av nyhetsmeldinger i mars og april. La oss også i dette jubileumsåret og i tida fremover være med å be for menighe- ten i Ankang og den store andelen av kristne i Kina.

Vår dyktige guide i Xi'an og Ankang holdt en hilsen til oss de siste 15 minu- tene før vi ankom flyplassen for hjem- reisen. «Jeg trodde dere var et vanlig reisefølge. Lite ante jeg hva jeg skulle få oppleve. Dere og menighetene dere har besøkt har vist meg en kjærlighet og generøsitet jeg aldri har opplevd tidligere. Vi kinesere har god økonomi nå. Vi har penger nå, men det er også alt vi har. Vi kjenner på en tomhet, og vi trenger dette dere har. Av dere har jeg lært hva det vil si å elske og vise venn- lighet. Og denne historien, om de lang- strakte relasjonene mellom Norge og Ankang, og denne reisen hjem til barn- dommens by Ankang, har gjort inn- trykk.» Han tok farvel etter å ha sunget sin selvskrevede tekst til melodien «Navnet Jesus», som han hadde hørt oss synge ved to anledninger. Sangen var en hilsen om å vende hjem til An- kang og bli mottatt av venner i kirse- bærblomstringen.

Anne Mari Schiager Topland

Blant Jesu

- noen inntrykk i bilder.

Denne påsken var noen av oss så heldige å få være med Silkeveien på tur til Kina. Det ble 10 hektiske opplevelsrike dager sam- men med våre brødre og søstre i dette enorme landet, i forbindelse med 100-års- fest for Frikirkens misjon i Ankang. Med oss tilbake har vi blant annet førstehånds informasjon om den tilstrammingen over- for de kristne som er i ferd med å skje nå, men også en utrolig glede, takknemlighet og ydmykhet over å få møte mennesker som går «all in» for Jesus.

Tekst og foto **OLE-BJØRN HAUGAASEN**

Et lengre reisebrev kan du lese på www.budbareren.no

VELKOMMEN En varm velkomst ved innkjøringen til Ankang. Mest synlige i bil- det: Normann Lian, Anne-Mari Topland og Kari Johansen.

To sterke kvinner: Pastor Chang og Nora Margareth Gimse. Pastor Chang hadde bare én nøkkel til veksten i menigheten: Lytt til Den Hellige Ånd og gjør det han sier.

Vi feiret palmesøndag sammen med vennene i Fengtai-kirken. Palmesøndag gjøres skikkelig i Kina!

venner i Midtens Rike

DÅP Dåpsgudstjeneste Påskedag i Ankang. 27 stykker ble døpt. For en opplevelse! Nora Margaret Gimse til venstre og pastor Tsuei.

FOLKSOMT Gleden over å få besøk er enorm. «Alle» må være med på bilde. Her i kirkesalen i Ankang.

MINNERIKT Ruth Hedvig Hasselgård forteller guiden på museet i Ankang om hvordan livet var i gamle Ankang. Dette møtet kommer guiden til å huske!

Feiret nytt kirkebygg i Lyngdal

Søndag 18. mars kunne Lyngdal Frikirke endelig innvie sitt nyoppussede kirkebygg. Dagen startet med gudstjeneste og tale ved synodeformann Jarle Skullerud. Etter gudstjenesten var det klart for middag og dessert, før festsamlingen for åpning av kirkebygget startet klokken to.

Samtidig ble det en fin markering av avgangen til mangeårige pastor Helge Hollerud og hans kone Anne Lise. Foruten synodeformann Skullerud deltok også daglig leder ved Frikirkens hovedkontor Marit Ecklo Brevik, FriBU-leder Håvard Haugland og ordfører Jan Kristensen på

feiringen. Lederne for de øvrige menighetene i Lyngdal hadde også tatt turen for å gratulere og feire med Lyngdal Frikirke. Budbæreren kommer tilbake med mer om Helge Holleruds avgang senere.

Det må snu i Nord

OSKAR HADLAND

Nord-Norge, for en vakker landsdel og for noen flotte folk! Jeg kommer fra en godt skjermet by (les bygd) på Sørlandet, Lyngdal. Stedet ligger godt i le for vær og vind, innerst i to fjorder. Aldri har vel noen i Lyngdal opplevd å fa? en skikkelig sur vindkule full av saltvann fra Norskehavet i ansiktet på? vei ut døra. Det finnes heller ingen ugjestmilde vidder, snøskred-stengte veier eller potensielt værfaste øyer i Lyngdal. Poenget mitt: kontrastene mellom den sørlige og nordlige delen av landet va?rt er store. På? begge steder opplever vi harde tak og utfordringer, men jeg tørr a? på?sta? at jo færre mennesker, jo mer sårbar er virksomheten man bedriver. Det være seg alt fra menighetsarbeid til butikk eller frisørsalong.

Før du leser videre sa? vil jeg avklare en ting. Jeg har ikke som ma?l a? male et stereotypisk bilde av Nord-Norge slik vi søringer ofte gjør, selv om jeg allerede har gjort det.

Jeg skal i en periode jobbe med

fokus på? ungdomsarbeid i Nord-Norge, som ansatt i FriBU. Her er noen tanker jeg har gjort meg etter en tur til Bodø, Halså og Engavågen, med to Frikirkebesøk og en helg på DUK.

Det kan vel sies at FriBU er mest fokusert mot den sørlige delen av landet va?rt, hvilket er forsta?elig da det er mye ressurser her og alle ansatte bor der. Dette ønsker jeg vi skal gjøre annerledes i tiden fremover. Jeg ha?per vi skal se en ny tid med enda mer aktive miljø i ungdomsarbeidene va?re i nord. Jeg ønsker at flere skal delta og at ungdommene som allerede tilhører der skal bli utrustet til tjeneste og glade i kirka. Vi må snu en trend hvis vi skal se en endring fra dagens situasjon. Vi ma? unnga? at det tappes ut i den ene enden (folk som flytter avsted) og ikke kommer nye i den andre enden. Flere enn de som er vokst opp i menighetene ma? fa? en tilhørighet og det ma? være et attraktivt tilbud slik at tilstrømmingen kommer ba?de innenfra (les: «menighetsbarn») og utenfra (va?re venner som ikke tror). På? den ma?ten tror jeg vi kan gjøre arbeid som drives videre. Kirka blir et tilbud til flere enn bare menighets egne, samtidig som menighets egne blir stolt av kirka si og dermed inviterer nye. Enkel matematikk i menighetsvekst.

Jeg vil understreke at jeg ikke

syns det som skjer er da?rlig, men ma? være ærlig og si at slik jeg ser det sa? trengs det mange steder en endring. Vi ma? se en større vekst og tilstrømming av nye, og hvis ikke vi har sett det til na? sa? ma? vi prøve en annerledes taktikk. Enkel taktikk i menighetsvekst.

Jeg sier ikke at det er lett. Det er ikke komfortabelt eller alltid gøy. Jeg forsta?r at det kan være vanskelig a? komme i gang og at det er fa? folk a? spille på?. Jeg forsta?r at det kan være provoserende a? lese og høre mine offensive tanker. Men jeg ha?per og vet jeg at det er flere enn meg som ønsker noe for alle mennesker i dette omra?det, dette landet og denne verdenen. Vi er kalt til a? ga? ut og noen ganger ma? vi starte akkurat her. Begynne a? ga? selv om vi ikke har noe konkret foran oss. Vi ma? ta i bruk de ressursene vi har og forme det vi tror Gud ønsker a? bygge. Gud ønsker a? se flere mennesker bli frelst, uansett hvor og na?r. Det er en utfordring til meg, og det er en utfordring til deg.

5 Mosebok 28:3, Velsignet være du i byen, og velsignet være du på? marken!

Jeg skal på? flere turer nordover. Reisetips mottas med takk

Oskar Hadland er 21 år, har bakgrunn fra Lyngdal Frikirke og er ansatt i FriBU.

Frikirken inviterer unge til lederkurs

Frikirken ønsker flere kompetente og dedikerte ledere, og har derfor utviklet lederprogrammet «Horisont». Programmet er utviklet av en prosjektgruppe nedsatt av synodeformannen og daglig leder ved hovedkontoret, og fokuserer både faglig og praktisk på hva ledelse innebærer. Kurset går over fire langhelger fra oktober 2018 til oktober 2019, på ulike steder i landet. - Vi ønsker å identifisere og videreutvikle unge mennesker i Frikirken med særlig lederpotensial, derfor ser vi etter unge mellom 20 og 30 år som tenker team i sitt engasjement for Frikirken, og som forstår hvordan god endring og utvikling foregår. Unge ledere som blir pastorer, menighetsledere, eldste eller går inn i sentrale verv i kirkesamfunnet, sier leder av prosjektgruppen Eirik B. Fjellestad. - Vi håper alle menigheter er på aktivt utkikk etter kandidater og oppfordrer dem til å søke. Søknadsfristen er 30. april. Se frikirken.no/horisont for mer informasjon og påmelding.

HUSK Janne kommer
G Solveig også
J KNUT KOMMER
E Birger bidrar
N Johan spiller
S Thorvald blir med
Y Bli med du også!
N 28.-31. mai påmelding info
MAI. www.stavernfhs.no

"SENSOMMERDAGER I STAVERN - for godt voksne"
 13.-17. AUGUST
"TROENS VANDRING"
 Møt disse:
 Per Arne Dahl, Kjell Magne Bondevik, Oddvar Søvik, Liv Kalland Fjeldstad, Anne Mari Topland, Hammersmark Five, Terje Bjørkås, Anne Lise og Torstein Baltzersen, Anne Marie og Johan Sandstad mfl.
 fellesskap, mye sang, bibeltimer, seminarer, kveldsmøter, turer på kyststien, busstur og båttur, deilig mat, god prat. påmelding www.stavernfhs.no Sensommerdager er kortkurs ved Stavern Folkehøyskole. Kursleder Arnfinn Løyning

Snoren klippes under åpningen av den nyoppussede Frikirken i Lyngdal. (Foto: Jarle Skullerud)

Lyngdal Frikirke er utvidet og pusset opp innvendig og utvendig. (Foto: Marit Ecklo Brevik)

Blar om til nytt kapittel

Etter nesten fjorten år som ansatt i Frikirken, søker Unni Westli nye utfordringer.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

NYE VEIER Unni Westli er spent på veien videre etter nesten fjorten år som frikirkeansatt.

Mange i Frikirken vil gjenkjenne Unni Westli som menighetsveileder, men hun startet i sin tid som personalleder på Frikirkens hovedkontor.

I en periode jobbet hun halvt som personalleder og halvt som menighetsveileder, frem til hun ble menighetsveileder på fulltid. Westli, som er utdannet jurist med kristendom grunnfag, har erfart at stillingene hun har hatt har vært preget av mye selvstendighet og hun har satt pris på å kunne være med å påvirke og utforme arbeidet i stor grad. - Jeg har jobbet med mye forskjellig i løpet av disse årene, men særlig tre ting har betydning for meg, sier Unni Westli. - Å få være med i prosjektet Misjonale Menigheter er en soleklar ener. Det å følge menigheter over lang tid og være vitne til at holdninger endrer seg både i menigheten og hos enkeltpersoner, er helt spesielt. Dette er definitivt det viktigste jeg har jobbet med, for det handler om å gjøre Guds rike synlig for mennesker med alt det innebærer. Jeg er glad jeg kan være med videre i Misjo-

nale Menigheter, sier hun.

INSPIRERENDE

Westli har også vært leder for frikirkefestivalen Visjon. Men det var særlig som programansvarlig for festivalen at hun fikk være med og tenke helhetlig for program og gjennomføring. Hun har vært programansvarlig flere år, og ett av årene var temaet for festivalen «Hellig Gud, Hellig folk». - Det var et utrolig spennende prosjekt å jobbe med. Litt på samme måte som det oppleves å jobbe i team med Misjonale Menigheter, sier hun. Det tredje Westli vil løfte frem er arbeidet med å følge menigheter over tid, gjennom smågruppeveiledning. - Igjen handler det om å se utvikling, bevegelse. Det er veldig inspirerende å være med på, sier hun. Sterke enkelthendelser har det vært så mange av i løpet av årene, så hun synes det er vanskelig å trekke frem noen spesielle. - Men for meg personlig var det å få muligheten til å fremføre historien om Anna Sommernes, med hennes etterkomere til stede i Oslo Østre Frikir-

ke, veldig stort. Anna og Ole Anton Sommernes var Frikirkens første utsendinger, da de tjenestegjorde i Kina.

POSITIV SAMFUNNSROLLE

Unni Westli brenner for å se mennesker vokse tettere på Gud, og se dem utvikle seg. Hun drømmer om at Guds rike skal vokse rundt oss, og gjennom oss. - Jeg er mest opptatt av lokalmenighetene, og ønsker at vi skal fortsette i enda større grad enn i dag å ha en god og positiv rolle i samfunnet. At vi vil bli savnet hvis vi en dag ikke er der lenger. Selv vokste hun opp i Lørenskog Frikirke, og har i voksen alder hatt tjeneste som eldste i nå nedlagte Nedre Glomma Frikirke. Nå bor hun i Drøbak på andre året, og er med i Oslo Østre Frikirke. Fremover håper hun å kunne bruke kunnskapen og erfaringene hun har samlet seg gjennom årene. - Jeg kunne tenke meg å jobbe med opplæring, gjerne innen kristen virksomhet. Samtidig etablerer jeg nå mitt eget firma, som veileder, forkynner og underviser.

Følg
Budbæreren
på nett

budbareren.no

**KRISTI
HIMMELFARTSDAG
HØYTIDSGUDSTJENESTE
kl 12.00 Stavern Frikirke**

Arendal Frikirkes Menighetskor
Hymnos Vennesla Frikirke
Gutta Alene Vågsbygd Frikirke
Hans Petter Hammersmark
Helene H Aasen
Arvid Hunemo

KOLLEKT TIL MISJONEN

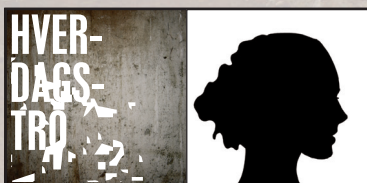

**Grilling på FREDTUN
kl 13.30**

Voksne kr 125,- Barn kr 50,-
Påmelding post@stavernfhs.no

**Sang og misjonsmøte
kl. 15.00
BRUNLANES FRIKIRKE**

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

LAILA

Å temme tungen

Byen vi bor i er på størrelse med Oslo, og ligger sør-øst i T-rkia. Her er vi tre troende som feirer søndagen sammen. De siste ukene har vi lest sammen fra Jakobs brev. Vi leser et kapittel hver søndag, og så stiller vi oss tre spørsmål; "hva lærer denne teksten oss om Gud? Hva lærer den oss om mennesker og hvordan vi bør leve? Og hva vil jeg konkret gjøre denne uken for å etterfølge det vi har lært?" Førrige søndag leste vi fra Jakob 3 hvor det vektlegges viktigheten av å "temme tungen". Rektoren på skolen hvor vi jobber hadde fredagen før vektlagt viktigheten at som lærere skal vi ikke fare med løgn og sladder. Jeg bestemte meg derfor for at det jeg konkret ville gjøre denne uken var å dele med rektor at han faktisk underviste oss bibelske prinsipper og takke han for det. Det krevde mot av meg å gå til min muslimske rektor og dele fra det jeg hadde lest i Bibelen. Men Gud tilrettela et godt tidspunkt, og det ble en fin samtale hvor jeg fikk delt at han rettleider staben vår etter bibelske prinsipper og takket han for det.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Bjørn Roger Stien** har levert følgende bidrag

Vielsen som ble husket

Jeg var fersk som pastor i bygda, og skulle vie et ungt par. Jeg ønsket å gjøre enhver kirkelig handling skikkelig, og forberedte meg godt. En vielse skulle være både personlig, høytidelig og gjerne litt munter. Men av og til kommer munterheten på steder du ikke helt var forberedt på. I innledningen til vielsen hadde jeg nok ikke vært helt våken og bevisst på hvilke ord jeg brukte. Bruden hadde kommet inn og satt seg. Jeg så forsiktige smil hos de spente gjestene, som hadde fullsatt den lokale kirken. Jeg kjente på nervøsiteten, da jeg startet. Plutselig brister forsamlingen ut i latter. En latter som tilsynelatende ingen ende ville ta. Hva hadde jeg sagt? Jeg snakket om da jeg møtte brudgommen for første gang, som jobbet på det lokale bilverkstedet. Men hoppet over at han skulle reparere bilen min. I stedet sa jeg «Første gang vi møttes var da jeg fikk komme til deg for å få tatt en nødvendig understellsbehandling». Etter denne vielsen var inngangen i bygda vid åpen.

Bjørn Roger Stien utfordrer Finn-Tore Eivik

FAKTA:

Navn: Elise Jore **Alder:** 40

Sivilstatus: Kjæreste med Lars

Menighetstilhørighet: Misjonskirken

Aktuell med: Prosjektstilling på Frikirkens hovedkontor

Himmel over livet

Salme 23 minner Elise Jore om at hun har alt hun trenger i livet; hvile, kraft, mot og trøst. Fra mars og ut året er hun ansatt i en prosjektstilling ved hovedkontoret, med arbeidsoppgaver delt mellom misjonsteamet og administrasjonen.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*
- Som ny medarbeider i et for meg nytt kirkesamfunn, gleder jeg meg over å bli kjent med nye mennesker med spennende og ulike erfaringer. Det er fint å lære om alt det flott arbeidet som foregår i Frikirkene rundt omkring i landet.

- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*

- Salme 23 forteller meg at jeg har alt det jeg trenger. Hvile, kraft, mot, trøst. Det gir meg en himmel over livet. Det er så lett å se seg rundt og få en følelse av alt som mangler. Salme 23 minner meg på å telle alle velsignelsene i livet mitt.

- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*

- «Hvis du vil gå raskt, gå alene. Hvis du vil gå langt, gå sammen med andre.» Når vi står sammen, kan alle bidra med sine styrker inn i fellesskapet. På de områdene vi er svakere eller ikke har like mye erfaring, kan vi utvikle oss og lære av andre. Kanskje går det ikke like raskt, men vi kommer lengre!

- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*

- Urettferdighet er noe som alltid har plaget meg. Mulig det er derfor jeg alltid har vært engasjert i bistand og misjon og ønsket å gjøre verden til et bedre sted. Mennesker på flukt fra krig, mennesker som blir forfulgt for sin tro, barn uten tilgang på utdanning og helsetjenester. Vi må bry oss!

- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*

- Jeg beundrer de som engasjerer seg i

ENGASJERT Elise Jore er opptatt av misjons- og bistandsarbeid, og har tidligere vikariert som daglig leder i NORME.

barne- og ungdomsarbeidet i menighetene. Selv ble jeg en del av en menighet fordi jeg som barn ble invitert med på «Mandagsklubben». Der var det trygge voksne som håndterte både viltre barn og urolige tenåringer. Voksne som ble med på påskeleir i stedet for på hytta, og som brukte sommerferien sin i telt sammen med oss ungdommer.

- *Hva liker du å gjøre på fritiden?*

- Jeg er glad i Oslo og liker alt byen har av kultur og natur. Jeg har alltid vært glad i å være sammen med mennesker, og har derfor en stor omgangskrets. Så griper jeg alle muligheter til å reise, for det er utrolig mange steder i verden jeg ikke har vært enda – selv om kanskje de aller beste stedene å dra til finnes i den norske fjellheimen?